

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
-Посебно одељење-

К-По₁-61/14
Кв-По₁-98/15

за

АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ

У својству бранилаца окр. Радомира Марковића, на основу одредбе чл. 343 ЗКП, против Решења Вишег суда у Београду – Посебног одељења бр. К-По₁-61/14 и Кв-По₁-98/15 од 20.2.2015. године, у законском року подносимо

ЖАЛБУ НА РЕШЕЊЕ

Побијано Решење се односи на Оптужницу донету као другу по реду, након што је Тужилаштво за организовани криминал, по налогу Већа Посебног одељења Вишег суда у Београду спровело допуну истраге.

Наиме, Тужилаштво за организовани криминал је дана 9.6.2014. године поднело Оптужницу КТО-22/14 против окр. Радомира Марковића из Београда, Милана Радоњића из Београда, Мирослава Курака из Београда и Ратка Ромића из Београда због сумње да су извршили: Радомир Марковић кривично дело Тешко убиство из чл.114 ст.1 тач.5 КЗ у подстрекавању у вези чл.34 КЗ, окр. Милан Радоњић, Мирослав Курак и Ратко Ромић, као саизвршиоци, кривично дело Тешко убиство из чл.114 ст.1 тач.5 КЗ у вези чл.33 КЗ.

Одбрана окривљених је благовремено одговорила на наводе из Оптужнице, након чега је дана 22.7.2014. године Виши суд у Београду, Посебно одељење, донео Наредбу К-ПО1.бр.61/14, Кв-ПО1.бр.387/14 којом се налаже Тужилаштву за организовани криминал да у року од три дана донесе Наредбу о допуни истраге ради бољег разјашњења ствари, да би се испитала основаност оптужнице КТО.бр.22/14 од 9.6.2014. године и ради прикупљања одређених доказа.

Веће из чл.21 ст.4 ЗКП Вишег суда у Београду је утврдило да је у конкретном случају, ради бољег разјашњења ствари, а како би се испитала предметна оптужница и ради прикупљања одређених доказа, потребно да се:

1. испита сведок Веселин Лечић
2. да се донесе одлука о испитивању и других сведока који су предложени од стране одбране у току истражног поступка као и у одговорима на оптужницу
3. да се донесе одлука о предлозима за издвајање записника и обавештења чије је издвајање предложено од стране окривљених и њихових бранилаца током трајања истраге и у одговорима на оптужницу, у складу са одребама чл.84 ЗКП и чл.237 ЗКП
4. да се прибаве докази из којих би се могло утврдити постојање оправдане сумње да је оштећена Бранка Прпа критичном приликом задобила лаке телесне повреде ударцем пиштоља у потиљачни део главе на тај начин што ће се спровести судско-медицинско вештачење или прибавити други докази
5. да се спроведе допунско судско-медицинско и балистичко вештачење како би се утврдило постојање оправдане сумње да је приликом убиства пок. Ђурувије Славка коришћен пригушивач, на аутоматском пиштољу „Шкорпион“, калибра 7.65 мм, како је то наведено у оптужници

Такође, на основу предложених доказа и оцена истих Ванпретресно веће Посебног одељења Вишег суда у Београду је нашло да је нејасно на основу чега је Тужилаштво за организовани криминал извело закључак наведен у диспозитиву оптужнице да су окривљени у првој половини 1999. године и током 2000. године у Београду, као организована криминална група у којој је сваки припадник имао унапред одређени задатак и улогу, чија је делатност планирана на дуже време, применом насиља у циљу очувања политичке власти и моћи, и ограничења слободе медија, по налогу НН лица из највиших структура власти, вршили кривична дела по претходном плану и договору, **те је нашло да је потребно у допуни истраге прикупити нове доказе или другачије оценити већ прикупљене доказе, како би се утврдило постојање оправдане сумње да су окривљени у наведеном периоду поступали као организована криминална група, што је неопходно ради разјашњења питања надлежности тог суда за поступање у овом поступку.**

Иако тужилац није поступио у складу са Наредбом тог суда донетом у складу са одредбом чл. 337 ст. 3 у вези ст. 1 ЗКП, те је дана 29.12.2014. године поднео практично идентичну Оптужницу након само формално спроведене допуне истражног поступка, то веће је Оптужницу потврдило!

Имајући у виду да Тужилаштво није поступило по Наредби о допуни истраге, те извело доказе и донело одлуке на које је том наредбом указано, првостепени суд је, доносећи побијано решење учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст. 2 тач. 2 ЗКП, пошто је побијано Решење потпуно нејасно и противречно само себи али и Наредби о допуни истраге која је овом Решењу претходила.

Такође, доносећи побијано Решење првостепени суд је учинио и битну повреду одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст. 1 тач. 8, имајући у виду да налоге дате Тужилаштву у претходећој Наредби, по којима то тужилаштво није поступило, а о чему првостепени суд није одлучивао, нити је исте у овом Решењу уопште поменуо. На тај начин првостепени суд је пропустио да санкционише поступајуће тужилаштво, које је било дужно да поступи по Наредби већа од 22.7.2014. године и спроведе све наложене радње. Како Тужилаштво није то учинило, а суд је исто пропустио да констатује и уопште цени у побијаном Решењу, исти је учинио наведену битну повреду одредаба кривичног поступка.

Ово Решење, иначе изненађујуће дугачко, у свом већем делу садржи попис доказа на основу којих се наводно долази до оправдане сумње да су окривљени извршили кривична дела која им се стављају на терет, као и чињенице које се наводно из тих доказа утврђују. У делу којим се износи став поступајућег већа суда, исто чини наведене битне повреде одредаба кривичног поступка, те погрешно и непотпуно утврђује чињенично стање, а што је све довело и повреде кривичног закона на штету окривљених када је донето Решење којим се та Оптужница потврђује.

Пре анализе самог побијаног Решење треба скренути пажњу и на то да је потврђивањем Оптужнице такорећи „озакоњено“ кршење права окривљених у кривичном поступку, пошто потврђена Оптужница на више места садржи делове у којима се каже **како су одређене околности овог случаја „несумњиво утврђене“**. Овакви наводи Тужилаштва односе се искључиво на она питања која су на суду да утврди на главном претресу. Тако нпр. на стр. 128 ст. 5 Оптужнице тужилац износи: „**Несумњиво је утврђено** да је оптужени Радомир Марковић као начелник РДБ-а сачинио план о лишењу живота Славка Ћурувије и са тим планом упознао сведока Милорада Улемека...“!

Оптужница која садржи овакво флагрантно кршење права окривљених у поступку никако није смела да буде потврђена, а те околности никако нису смеле да промакну Већу првостепеног суда, посебно имајући у виду да се на више места у побијаном Решењу истиче како то Веће није прејудиицирало одлуку судећег суда.

Потврђујући овакву Оптужницу, **Веће је повредило одредбу чл. 342 ЗКП**, пошто је истом прејудиициран резултат доказног поступка и то на штету окривљених, те самим тим и садржај пресуде у овом предмету, чиме је ово Веће утицало на решавање спорних питања која ће бити предмет расправљања на главном претресу.

На тај начин повређена је претпоставка невиности предвиђена одредбом чл. 3 ЗКП, чл. 34 ст. 3 Устава РС и чл. 6 ст. 2 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

У вези постојања „организоване криминалне групе“ и надлежности Посебног одељења Вишег суда у Београду за суђење у овом кривичном предмету, Веће првостепеног суда се изјаснило на стр. 31 побијаног Решења.

Став којим је утврђена надлежност тог суда, тј. постојање оправдане сумње да су окривљени деловали као организована криминална група је, не само супротан ставу израженом у претходећој Наредби о допуни истраге, већ је, када се узме у обзир образложење тог става, исти нејасан, противречан сам себи али и законским одредбама, чиме је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст. 2 тач. 2.

Наиме, првостепени суд закључује да пошто је Закон о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела процесни закон, а да је Оптужницом утврђено до степена **оправдане сумње** да су окривљени „предузели радње из чињеничног описа кривичног дела за које се терете, укључујући и деловање у оквиру организоване групе на начин описан у диспозитиву Оптужнице...“ нема места приговорима одбране везаним за постојање кривичног дела, али уопште и појма организоване криминалне групе у време извршења кривичног дела.

Оправдано се може запитати зашто, ако се заиста ради о процесно-правном питању, је потребно утврђивати **оправдану сумњу** о постојању те групе?

Првостепено Веће, поједностављује приговор који је једногласно истакла одбрана, пошто није само приговорено надлежности тог суда, већ и садржају Оптужнице, пошто нико не би могао бити оптужен за деловање у оквиру организоване криминалне групе током 1999. године, пошто тада важећи кривични закони нису познавали тај институт. Питање надлежности Посебног одељења је супсидијарно питање, а првостепено веће игнорише постојање „примарног“ питања, тј. могућности да се окривљенима за ово дело уопште стави на терет поступање унутар организоване криминалне групе.

Имајући у виду да и само првостепено веће прихвата да је и то једно од питања за које је неопходно утврдити оправдану сумњу у Оптужници, али ипак га решава као процесно питање, постаје сасвим очигледно да је и овде учињена наведена битна повреда одредаба кривичног поступка.

Сем тога, Наредбом о допуни истраге, тужилаштву је наложено: „ради бољег разјашњења ствари да би се испитала основаност оптужнице у вези са постојање организоване криминалне групе, **потребно да се у допуни истраге посебно разјасни или дају боља образложења на околност да су окривљена лица поступала као припадници организоване криминалне групе и да се у том смислу прикупе нови докази или да другачија оцена већ постојећих доказа**“. Тужилаштво није поступило по том налогу, пошто није извело ни један нови доказ на те околности, нити је извршило другачију оцену постојећих доказа, те остаје недоречено шта се то променило од прве до друге Оптужнице, што је учинило да

потпуно иста реторика везана за постојање те групе, сада постане довољна а та правна ствар довољно разјашњена!

Подсећамо, прихватајући у целости наводе изнете у одговорима на оптужницу бранилаца, веће тог суда је у Наредбни о допуни истраге нашло да се не може утврдити постојање оправдане сумње да су окривљени, у периоду опредељеном као време извршења кривичног дела поступали као организована криминална група. Тај став суд је и јасно образложио, те у Наредби износи да се докази које је ТОК предложило у предметној оптужници на наведену околност односе на пресуде у којима је једино окр. Марковић Радомир правноснажно осуђен, али не као припадник било какве организоване криминалне групе, док је окр. Радоњић Милан правноснажно ослобођен у једном предмету, а у односу на кривични поступак који је у току, окр. Радоњић и окр.Ромић нису ни оптужени као припадници било које организоване криминалне групе, па ни ове, при чему окр. Курак Мирослав ни у једном кривичном поступку није чак ни оптужен, због чега се без допуне истраге и само на основу поменутих пресуда и чињеница да се води одређени кривични поступци не може утврдити постојање оправдане сумње да су окр. Радомир Марковић, окр. Радоњић Милан, окр. Ромић Ратко и окр. Курак Мирослав,у периоду опредељеном као време извршења кривичног дела поступали као организована криминална група, како је то описано у диспозитиву предметне оптужнице, а све у складу са одребом чл. 2 Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела.

Уместо да изведе нове доказе на ту околност или да да другачију оцену већ постојећих доказа (што у овом случају није ни било могуће, јер не постоје никакви докази који би указивали на постојање организоване криминалне групе), тужилац ову своју тезу и даље заснива искључиво на истим пресудама, па чак и оптужници која никако не може бити доказ у неком поступку, као и укинута пресудом у предмету који се води против Радоњић Милана и Ромић Ратка.

Везано за то питање треба поново истаћи:

1. Предметном Оптужницом окривљенима није стављено на терет извршење кривичног дела из чл. 346 КЗ, тј. Удруживање ради вршења кривичних дела, те се по том основу не може засновати надлежност Посебног одељења Вишег суда у Београду. Штавише, то кривично дело уопште није постојало у време извршења кривичног дела које је окривљенима стављено на терет.

Ипак, и поред тога што тужилац окривљене није оптужио за извршење кривичног дела из чл. 346 КЗ, кроз целу оптужницу – и у изреци, као и у образложењу, се помиње да су ова лица „као организована криминална група“ извршили ово и друга кривична дела, а ради заснивања стварне надлежности Посебног одељења, као и ради оправдавања свог става о кривичној санкцији.

Везано за то треба имати на уму да је наше кривично законодавство увело појам организоване криминалне групе тек Кривичним закоником из 2005. године, те поштујући начело сигурности у кривичном праву, окривљенима се ни у процесном смислу, тј. у смислу заснивања стварне надлежности суда, не може ставити на терет да су кривично дело извршили као „организована криминална група“.

2. У диспозитиву Оптужнице, а ради оправдавања постојања организоване криминалне групе и консеквентно тражења најтеже могуће казне у нашем законодавству, тужилац оптужује окривљене да су: „вршили **кривична дела убиства** из члана 47 став 2. КЗ РС“ .

Произилази да су окривљени оптужени за вршење више кривичних дела убиства, иако се оптужница бави само једним а нигде не дефинише колико је то укупно убиства било и о којим се то конкретно убиствима ради!

Само и ова чињеница је довољна да ова оптужница не ступи на правну снагу, но првостепени суд поново пропушта да се и тим питањем позабави!

II

Првостепени суд чини наведену битну повреду, али и погрешно и непотпуно утврђује чињенично стање и везано за питање прибављања извештаја о телефонској комуникацији у време извршења кривичног дела стављеног на терет окривљенима.

На ове околности је одбрана у својим Одговорима на оптужницу указала, Веће тог суда је тај став потврдило у Наредби о допуни истраге и тада наложило Тужилаштву да донесе одлуку о предлозима за издвајање записника и обавештења чије је издвајање предложено од стране окривљених и њихових бранилаца током трајања истраге и у одговорима на оптужницу, у складу са одребама чл.84 ЗКП и чл.237 ЗКП.

Тужлаштво није поступило ни у складу са тим налогом суда.

Једино што је тим поводом урађено је да је Наредби о завршетку истраге бр. КТИ-3/14 од 29.12.2014. године дат став о предлогу за издвајање записника о обавештењима која су дала службена лица РДБ Србије.

Тим поводом у Наредби о завршетку истраге наведено је да су ти предлози неосновани јер ти докази нису прибављени противно чл. 16 ст. 1 ЗКП у вези чл. 84 ЗКП и нису дата овлашћеним службеним лицима МУП у току прикупљања обавештења од грађана већ су настали у оквиру РДБ Србије у поступку утврђивања чињеница и околности службеног поступања радника РДБ у примени законских овлашћења и извршења мере ТПО и ТКТР према сада пок. Славку Ћурувији а ради оцене законитости и правилности поступања.

Тај став тужилац је од речи до речи поновио и у тексту Оптужнице на стр. 7.

Наведени став тужиоца је неправилан и супротан закону, а на шта је одбрана и раније детаљно указивала те се на овом месту нећемо бавити том темом, остајући у свему код раније изнетих предлога за издвајање тих записника и датих образложења, али симптоматично је да тужилац није донео одлуку везано за све остале предлоге за издвајање доказа из списка предмета у смислу одреби чл. 16 ст. 1 у вези чл. 84 ЗКП.

Ипак, побијаним Решењем првостепени суд одбија и тај приговор одбране уз образложење да је чл. 128 Закона о електронским комуникацијама, оператор дужан да податке чува 12 месеци од дана обављене комуникације, односно од стране оператора који податке није произвео нити обрадио, **што не значи да је задржавање података по истеку периода од 12 месеци од дана обављене комуникације (...) само по себи незаконито.**

Овакав став суда је погрешан, нејасан, а поред тога и непотпун пошто није одговорено на све примедбе одбране.

Наиме, задржавање података после законског рока од 12 месеци **јесте** незаконито, штавише **неуставно је**, пошто се тиме крши члан 41 Устава РС који каже:

„Тајност писама и других средстава комуницирања је неповредива.

Одступања су дозвољена само на одређено време и на основу одлуке суда, ако су неопходна ради вођења кривичног поступка или заштите безбедности Републике Србије, на начин предвиђен законом.“

То у пракси значи да оператор није имао право да задржи податке о комуникацијама након истека периода од 12 месеци од обављене комуникације, ако за то није постојала наредба суда! Како је суд издао наредбу годинама касније, јасно је да Телеком Србија те електронске записе држао незаконито, а да их је тужилаштво исто тако незаконито прибавило.

Сем тога, првостепени суд у овом делу није одговорио на питање утврђивања веродостојности тог доказа, на шта је такође од стране одбране у више наврата указивано.

Дакле, из списка предмета у смислу одредби чл. 16 ст. 1 у вези чл. 84 ЗКП требало би издвојити сва писмена која се односе на доказе о телефонској комуникацији између окривљених и других лица, као што су табеле и графички прикази комуникација, извештаји о вештачењу оствареног телефонског саобраћаја, као и свих других писмена везаних за те незаконито прибављене доказе.

Наведени материјал је проблематичан из више разлога и не испуњава ни основне законске услове да би се могао користити као доказ у овом поступку.

Наиме, Законом о електронским комуникацијама у чл. 128 ст. 6 прописано је да је оператор дужан да податке чува 12 месеци од дана обављене комуникације.

Ставом 5 истог члана, одређено је да оператор није дужан да задржи податке које није произвео нити обрадио.

Из списка предмета, недвосмислено се утврђује да су предметни електронски записи о телекомуникацијама одузети од оператора „Мобтел Србија“ БК-ПТТ ДОО, дана 6.6.2005. године, а од оператора „Телеком Србија“ дана 22.11. 2011. године.

Имајући у виду да су наведени материјали прибављени 6 односно 12 година након извршења предметног кривичног дела, чак и да су аутентични, а основано сумњамо да нису, јасно је да би били незаконито задржани од стране оператора након истека законског рока, те самим тим и незаконито прибављени, ако се уопште и ради о правим записима о комуникацијама о чему ће после бити више речи.

Наиме, како је Законом о електронским комуникацијама регулисана обавеза оператора да задржи податке о електронским комуникацијама у периоду од 12 месеци, оператор је дужан исте да уништи након истека тог рока ради заштите прописаних људских права односно на приватност и неповредивост комуникације.

Законом и Уставом је прописано да се људска права могу суспендовати у одређеним случајевима само на законом прописан начин, а што са овим материјалима није био случај.

Према наводима оптужнице, предметно кривично дело извршено је 11.4.1999. године, у које време је вршење надзора и снимања телефонских и других разговора или комуникација било могуће једино одлуком Председника Врховног суда на писани и образложени предлог Служби безбедности и Министра унутрашњих послова, а никако наредбом истражног судије на предлог тужиоца.

Прибављање таквих материјала је такође евентуално било могуће путем примене тзв. *ad hoc* мера за чију примену су налоге могли да издају НРДБ, НЦРДБ и ЗНЦРДБ, али које одлуке су у сваком случају морале накнадно да буду конвалидиране на исти законом прописан начин.

Као што је одбрана већ истицала, на ту тему се изјашњавао Уставни суд у одлуци I-УЗ-1218/10, где закључује да: „Право на приватност преписке обухвата не само писану реч, већ и изговорену реч, дакле односи се и на електронски послата писма и поруке и на телефонске разговоре. Такође, појам „средства комуницирања“, обухвата не само непосредан садржај комуникација, већ и податке о томе ко је и са ким остварио комуникацију, или је то покушао,

у које време, колико је дуго одређени разговор трајао, колико учестало (фреквентно) је комуникација кроз преписку, разговоре или упућене поруке остваривана у одређеном периоду времена и са којих је локација вршена“.

Како законска форма није била испуњена за прибављање и обраду ових материјала из разлога што није постојало ни одобрење, а ни примена мере надзора и снимања телефонских и других разговора или комуникација према окривљенима, а како се **није ни могао применити као доказно средство према тадашње важећем закону, исти се не могу користити у овом, па ни било ком другом кривичном поступку!**

Надаље се поставља питање и законитости наведеног држања ових материјала од стране другог оператора, тј. оператора који податке није ни произвео ни обрадио (у овом случају Телеком Србија), у смислу цитиране одредбе ст. 5 чл. 128 Закона о електронским комуникацијама.

Увидом у извештај МУП РС, ДП, УКП, ССИМ и БИА од 12.2.2012. године, утврђује се да су предметни подаци једним делом прибављени од „Телеком Србија“, који као што је горе већ речено, није смео исте да поседује. Из тог извештаја, као и из приложених табела и графичких приказа, не може се утврдити који подаци су добијени из материјала привремено одузетих од „Мобтела“, а који од „Телекома“ . Дакле, чак и када би материјал од „Мобтела“ био законито прибављен (а није), тај материјал се не би могао користити имајући у виду да је немогуће са сигурношћу утврдити који подаци су добијени од ког оператора.

Поред тога, подједнако је важно и питање аутентичности спорних материјала.

Аутентичност предметних материјала је практично немогуће испитати, на првом месту због незаконитог начина прибављања и дугог временског интервала између наведеног похрањивања података и њиховог прибављања у овом поступку, али и због немогућности утврђивања да ли је дошло до измена садржаја носача података у периоду од наведеног похрањивања истих, до њиховог здруживања у овај предмет (НЕ ПОСТОЈИ КОНТИНУИТЕТ ДОКАЗНИХ ЧИЊЕНИЦА!).

Одбрана истиче и чињеницу да постоји сумња да ли је неко вршио измене у подацима (уколико су они заиста и постојали) у периоду до њиховог здруживања у списе предмета, пошто можемо сматрати да су они тек том радњом заиста и фиксирани.

На оправданост овакве сумње указује две околности: прво, у кривичном поступку вођеном за убиство на Ибарској магистрали постоје извештаји оператора да у време извршења тог кривичног дела уопште нису чувани подаци о базним станицама, нити у том смислу релевантне евиденције о обављеним разговорима. Имајући у виду да је догађај на Ибарској магистрали био тачно 6 месеци након убиства Славка Ћурувије, јасно је да ти подаци, ако нису похрањивани у мирнодопско

време, октобра 1999.године, још мање је вероватно да су похрањивани у време ратног стања, у априлу 1999.године.

Друго, о мањкавости тих података говори и чињеница да су исти непотпуни.

Упада у очи да ови материјали не садрже ни један податак о комуникацијама које је критичног дана обављао Стеван Никчевић. Наиме, за то лице имамо податке о врло фреквентној комуникацији у остале дане за које имамо податке, док за 11.4.1999.године, не постоји евидентирана ни једна комуникација путем мобилног телефона. Потпуно је невероватно да ЗНЦРДБ тог дана нема ни један телефонски разговор, макар након што је из медија чуо да је лице за које је он лично издао последњи налог за ТКТР, убијено. Још невероватније је да Стеван Никчевић никоме није честитао Ускрс, нити да је ко честитао њему.

Недостатак података о комуникацији Стевана Никчевића за дан 11.4.1999. године, у потпуности дискредитује комплетан материјал везан за телекомуникације јер је евидентно да се ради о селективном приступу при обради тог материјала, те да не постоји континуитет доказних чињеница.

На крају, о непоузданости тог материјала и чињеници да је неко мењао садржај истог говори и записник о саслушању сведока Николић Милана, састављен дана 20.3.2008 године, пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду за борбу против организованог криминала у предмету бр. Кри.П. 6/08. На страни 14 транскрипта тог саслушања, сведок Николић објашњава како су се у критичном периоду код оператора мобилне телефоније чували само подаци о одлазном саобраћају који су били потребни за наплату рачуна. Током 2005 године, у некој архиви ПТТ-а пронашли су те податке, али су они били практично неупотребљиви пошто нису садржали податке о базним станицама, већ само податке везане за обрачун, а што је подразумевало искључиво бележење одлазних позива, број који је позван, минутажу и тарифу.

Дакле, материјали на којима се предметно вештачење заснива су управо подаци који су Милош Николић и Владимир Дабић нашли, а који нису садржали информације о базним станицама, те се с правом поставља питање, како су се те информације касније „створиле“ у овом предмету.

Тај сведок је приликом свог саслушања указао управо и на оно што је одбрана изнела у овом поступку, а то је да нико није благовремено дао налог да се потребни подаци „сачувају и замрзну“, али да не може да тврди ни да би у том случају било могуће доћи до корисних података, имајући у виду да је GSM мрежа била релативно нова и у фази развоја.

Из исказа овог сведока може се закључити да су спорни материјали очигледно исфабриковани јер нису постојали на тракама када су пронађени, а још једном истичемо, нису нађени ни код оператора који их је сачувао и обрадио.

Одбрана је такође тражила издвајање из списка предмета **записника о саслушању окр. Радомира Марковића од 20.1.2014.године**, као и записнике и транскрипте о саслушањима следећих сведока:

1. Дејана Миленковића од 31.1.2014. године;
2. Миладина Сувајџића од 6.2.2014. године;
3. Милована Попиводе од 13.02.2014. године;
4. Милорада Брацановића од 13.02.2014. године;
5. Биљане Пејовић од 26.2.2014. године;
6. Јелене Ђурувије Ђурице од 26.2.2014. године;
7. Јовице Станишића од 27.2.2014. и 05.03.2014. године;
8. Радована Божовића од 28.2.2014. године;
9. Стевана Басте од 28.2.2014. године;
10. Франка Симатовића од 05.03.2014. године;
11. Предрага Гикића од 06.03.2014. године;
12. Бранка Црног од 7.3.2014. године;
13. Славише Арсића од 19.3.2014. године;
14. Зорана Станковића од 19.3.2014. године.

Наиме, Тужилаштво за организовани криминал је од самог почетка вођења истраге у односу на овде окривљене кршило права одбране загарантована Законом о кривичном поступку, Уставом РС и Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода.

Већ приликом саслушања Радомира Марковића тужилац је учинио тешку повреду ЗКП-а, пошто је још пре 20.1.2014. године као дана саслушања окривљеног Радомира Марковића, које је обављено у библиотеци КПЗ „Забела“, Радомиру Марковићу ускраћено право да се упозна са Наредбом о спровођењу истраге и Наредбом о допуни наредбе о спровођењу истраге, а на шта је имао право у смислу одредбе чл. 297 ЗКП.

Наиме, одредбом чл. 297 ЗКП експлицитно је одређено да се Наредба о спровођењу истраге доставља осумњиченом и његовом браниоцу заједно са позивом односно обавештењем о првој доказној радњи којој могу присуствовати.

Истим чланом, у ст. 2 речено је да ако се у току истраге против непознатог учиниоца утврди његова истоветност, јавни тужилац ће допунити наредбу о спровођењу истраге у смислу чл. 296 ст. 3 и поступити у складу са ставом 1 овог члана (чл. 296 ЗКП).

Значи, јавни тужилац је био дужан да заједно са позивом тј. обавештењем за саслушање осумњиченог Радомира Марковића, њему и његовим браниоцима достави Наредбу о спровођењу истраге, као и Наредбу о допуни наредбе о спровођењу истраге.

Самим тим нечињењем тужилац је онемогућио Радомира Марковића да се упозна са кривичним делом и радњама које му се стављају на терет, а камоли да се адекватно припреми за изношење одбране.

Непосредно пре првог саслушања долази до поновног кршења права на одбрану Марковића, те том приликом, супротно одредби чл. 68 ст. 6 ЗКП не омогућава окривљеном и његовим браниоцима да прочитају кривичну пријаву са свим прилозима, записник о увиђају и налаз и мишљење вештака.

Том приликом одбрани и окривљеном је омогућен увид искључиво у текст једне од кривичних пријава против НН лица, као и наредбе о спровођењу истраге против НН лица и ништа више. Тужилац је био дужан да на увид достави све кривичне пријаве по којима поступа у овом предмету, све допуне кривичних пријава и то заједно са приложеним доказима пошто докази који се достављају уз кривичну пријаву чине њен саставни део. Уопште нису дати на увид записници о увиђају, као ни налази и мишљења вештака која у овом предмету већ 15 година постоје!

Тим поводом одбрана Радомира Марковића је Републичком јавном тужиоцу уложила Приговор због неправилности у току истраге дана 21.2.2014. године.

Републичко јавно тужилаштво је на Приговор одговорило Решењем бр. КТПИ-2/14 од 3.3.2014. године, којим је делимично усвојило као основан приговор бранилаца окр. Радомира Марковића због неправилности примене чл. 68 ст. 1 тач. 6 ЗКП, те је издало Обавезно упутство јавном тужиоцу да отклони утврђене неправилности.

Везано за део Приговора који је наведеним решењем РЈТ одбијен, одбрана Радомира Марковића уложила је Притужбу због неправилности у току истраге судији за претходни поступак Вишег суда у Београду, Посебног одељења, дана 13.3.2014. године.

Истим је истакнуто да Радомиру Марковићу није омогућено да присуствује ни једној доказној радњи спроведеној у том поступку до подношења притужбе, нити му је обезбеђено упознавање са списима предмета.

Иако је одбрана Радомира Марковића експлицитно тражила да се његово присуство обезбеди приликом извођења доказних радњи (којима иначе присуствују окр. Ромић и Радоњић, као и комплетна одбрана, те чак и пуномоћници оштећених), поступајући тужилац се оглушио на те захтеве.

Чланом 300 ст. 1 ЗКП императивно је одређено да је јавни тужилац дужан да... осумњиченом **И** његовом браниоцу упутити позив са временом и местом испитивања сведока.

Чињеница да су браниоци примали позиве и присуствовали тим радњама није искључило обавезу тужиоца да о томе обавести и осумњиченог, тј. у овом случају обезбеди његово присуство, посебно имајући у виду да одбрана то децидно тражи.

Дана 12.5.2014. године судија за претходни поступак је донео Решење бр. КШПр-По1-33/14 којим је у усвојио Притужбу бранилаца Радомира Марковића, те је Тужилаштву за организовани криминал наложио да окр. Марковић Радомиру омогући пуно остваривање процесних права прописаних одредбом чл. 68 ст. тач. 8 до 10 ЗКП.

Након доношења Решења судије за претходни поступак, тужилац је омогућио Марковићу да изврши увид у списе предмета и почео је да позива и Радомира Марковића на саслушања сведока али није отклонио претходно учињене неправилности, тј. поново саслушао окривљеног након упознавања са списима у смислу Обавезног упутства РЈТ, нити је издвојио записнике о незаконито спроведеним радњама испитивања сведока и поново спровео те доказне радње (за које је Решењем судије за претходни поступак утврђено да су спроведене незаконито).

Поводом тог приговора првостепени суд је у побијаном Решењу навео како је Радомиру Марковићу и његовим браниоцима пре почетка саслушања уручена Наредба о спровођењу истраге као и **Наредба о допуни наредбе о спровођењу истраге**, те да им је уз поверљиви разговор омогућен увид у Наредбу о спровођењу истраге против непознатог учиниоца, кривичну пријаву и допуну кривичне пријаве.

Ова констатација је **нетачна!**

Наиме, **Наредба о допуни наредбе о спровођењу истраге** је Радомиру Марковићу и његовим браниоцима уручена после саслушања окривљеног, док је увид у Наредбу о спровођењу истраге против непознатог учиниоца, кривичну пријаву и допуну кривичне пријаве омогућен непосредно пре саслушања, али уз исте нису предати и докази који чине саставни део тих аката (о чему су се изјасниле и више инстанце како је горе наведено).

Надаље, првостепени суд износи како су браниоци ове своје примедбе дали „усмено“, али исте нису констатоване на записник.

Оваква опаска је не само погрешна, већ и супротна Законику о кривичном поступку, пошто аудио запис о спроведеној процесној радњи, у смислу одредбе чл. 236 ЗКП има снагу самог записника (имајући у виду да тонски и видео записи морају да садрже све податке из чл. 233 ст. 1 ЗКП), те је самим тим потпуно јасно да су браниоци свој приговор истакли благовремено и на одговарајући начин. То како поступајући тужилац руководи процесном радњом у његовој надлежности не може се никако ставити на терет одбрани.

Штавише, првостепени суд заборавља да су ти приговори истицани и касније током истражног поступка и да су исти били уважени од вишег степена задуженог за надзор над законитим радом тужиоца у истражном поступку, те остаје нејасно да ли суд само игнорише те одлуке, или даје себи за право да исте, у овој фази поступка, и мења.

Поред тога тражено је и издвајање из списка предмета записника о испитивању два сведока и то **Дилбер Кастрата и Кеџман Драгана**, обојица саслушани 10.4.2014. године.

У истражном поступку који је вођен пред истражним судијом Посебног одељења Вишег суда у Београду, поступајући заменик тужиоца је ставио предлог за саслушање ова два сведока на околности изјава које су они узели од покојних Зорана Павића и Цвијетина Милинковића. Тада поступајући истражни судија је изразио неслагање са тим доказним предлогом, а које је усвојено решењем КВ већа Посебног одељења ВС у Београду. Упркос том решењу, као и упркос упозорењу бранилаца да се ови сведоци не могу испитати на те околности пошто се ради о изјавама које су службена лица узела на основу чл. 226, ст. 1 ЗКП, због чега се не могу користити као доказ у Кривичном поступку, тужилац је ипак испитао ове сведоке.

Првостепени суд одлучује да не одлучује по овом приговору уз образложење да исто није од значаја. Ако искази ових сведока нису од значаја (па ни законитост тих исказа), морамо се упитати зашто су те радње спроведене?

Још битније, да ли се закон примењује само када је по нечијој оцени нешто битно за поступак (а у небитним случајевима закон посматрамо само као сугестије) или је закон ипак једак за све и увек?

Дакле, због тих пропуста у истрази, иста је очигледно незаконито спроведена и сви докази прикупљени од момента саслушања Радомира Марковића (па чак и они изведени у његовом присуству) су незаконити тј. контаминирани по принципу „плодова отровног дрвета“, те се не могу користити у кривичном поступку, **а што је морало довести до другачије одлуке првостепеног суда, било да би резултирало обуставом овог поступка или новом допуном истраге!**

Имајући то у виду, ни предметна Оптужница није могла бити оснажена од стране првостепеног суда, јер се базира већим делом на незаконито прибављеним доказима и повредама права на одбрану загарантованих како ЗКП-ом, тако и Уставом РС и Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода (која чини саставни део правног система Републике Србије).

Поред тога што поступајући тужилац није донео одлуку о издвајању из списка предмета незаконитих доказа није донео ни одлуку о доказним предлозима одбране, а као што је и раније указивано.

Одбрана Радомира Марковића је наведеним поднеском предложила извођење следећих доказа:

- Да се прибави листинг за телефонске разговоре ошт. Славка Ћурувије за дане 9.4.1999., 10.4.1999. и 11.4.1999. године за мобилни телефон бр. 063/285-111
- Да се у својству сведока саслушају следећа лица

...

Од свих предложених доказа из тог поднеска, саслушан је једино Михајловић Душан.

Тужилац је био дужан да у смислу чл. 6 ст. 4 ЗКП *са једнаком пажњом испита чињенице које терете окривљеног и чињенице које му иду у корист*, а што у овом случају није урађено, имајући у виду да докази које је одбрана предлагала током трајања овог истражног поступка махом нису извођени, нити је донета одлука којом би ти доказни предлози били одбијени.

Тим поводом првостепени суд се у побијаном Решењу изјашњава, поново потпуно нејасно и супротно својој ранијој Наредби, пошто утврђујући да је овај приговор одбране неоснован, истиче како су одлуке по предлозима за издвајање доказа и предлозима за саслушање сведока одбране раније донете одлуке Тужилаштва од 21.5.2014. године, а потом и судије за претходни поступак од 28.5.2014. године.

Изгледа да првостепени суд заборавља садржај своје Наредбе о допуни истраге којом је Тужилаштву **експлицитно наложено**: „да се донесе одлука о предлозима за издвајање записника и обавештења чије је издвајање предложено од стране окривљених и њихових бранилаца током трајања истраге и у одговорима на оптужницу, у складу са одребама чл.84 ЗКП и чл.237 ЗКП“!

Ова Наредба донета је 22.7.2014. године, **дакле након доношења решења на која се првостепени суд сада позива!** Самим тим, тужилаштво није поступило по налогу суда, а првостепени суд поново чини битну повреду и погрешно утврђује чињенично стање.

III

Пошто првостепени суд потврђује Оптужницу и утврђује постојање оправдане сумње да су окривљени извршили кривично дело које им се ставља на терет, треба се осврнути се и на чињеничне наводе из те Оптужнице, а које првостепени суд оснажује, све у циљу указивања другостепеном суду на неодрживост побијаног Решења и саме Оптужнице.

Пре упуштања у анализу доказа потребно је истаћи да из чињеничних навода изнетих у предметној Оптужници не произилази потребни степен сумње –

оправдана сумња да су окривљени извршили кривично дело које им је стављено на терет.

Наиме, важећим ЗКП-ом уведен је нови стандард оправдане сумње као услов *sine qua non* за подизање оптужнице. Оправдана сумња подразумева постојање доказа из којих произилази највиши степен сумње, за разлику од основа и основане сумње као нижих степена који нису довољни за подизање оптужнице.

Имајући у виду да се оптужница против Радомира Марковића скоро искључиво заснива на исказу сведока Милорада Улемека, а који и сам за своје тврдње износи да су у питању његова размишљања и „улична“ сазнања, те како нема других доказа (ни посредних, а камоли непосредних), недвосмислено је јасно да ова Оптужница не задовољава тражени степен сумње као материјални услов прописан чл. 331 ст. 1 ЗКП, те је и у том смислу иста **неуредна**.

Тужилац у оптужници тврди како је окр. Радомир Марковић као начелник ресора ДБ МУП-а РС након одбијања команданта ЈСО (Јединица за специјалне операције) Милорада Улемека да са припадницима своје Јединице, крајем марта месеца изврши убиство Славка Ћурувије, почетком априла 1999. године, ради извршења тог кривичног дела, за начелника Центра Ресора ДБ Београд поставио окривљеног Милана Радоњића и упознао га са планом о лишењу живота новинара, сада пок. Славка Ћурувије, а који је затим о непосредном извршењу убиства постигао договор са припадницима РДБ окр. Ратком Ромићем и Мирославом Кураком.

Дана 11.04.1999. год. у Београду између 16.33-16.45 сати у улици Иве Лоле Рибара (сада. Светогорска) у пролазу зграде бр. 35, из ниских побуда због његовог јавног иступања у земљи и иностранству и критике носилаца политичке власти, могућности да утиче на јавно мњење и деловање опозиционих друштвених снага и политичких субјеката ради очувања постојећих структура власти по претходном договору и плану ... са умишљајем лишили живота новинара, сада покојног Славка Ћурувију из Београда тако што је окр. Радомир Марковић као начелник Ресора државне безбедности МУП-а Србије план о лишењу живота оштећеног пренео окр. Милану Радоњићу и тако са умишљајем подстрекао да припреми физичку ликвидацију оштећеног Славка Ћурувије па је окр. Милан Радоњић постигао договор о непосредном извршењу убиства са припадницима РДБ окр. Мирославом Кураком и Ратком Ромићем.

Даље тужилац наводи како је током 1998. године, на место начелника РДБ-а МУП-а РС, уместо Јовице Станишића дошао окривљени Радомир Марковић који покреће низ кадровских промена.

Руководећи кадар који је поставио као начелник РДБ-а Радомир Марковић су: Помоћник начелника РДБ Бранко Црни, начелник ЦРДБ Београд Милан Радоњић, начелник 9. Одељења Зоран Павић, начелник 6. Управе ЦРДБ Београд, окривљени Ратко Ромић.

Изведеним доказима покушава да се докаже да су окривљени Радомир Марковић, Милан Радоњић, Мирослав Курак и Ратко Ромић у првој половини 1999. године и током 2000. године (а сада у образложењу Оптужнице наилазимо и на период „до краја 2001. године“) у Београду, поступали као организована група на основу плана да врше кривична дела са елементом насиља ради очувања политичке власти и моћи, ради ограничавања слободе медија и застрашивања свих друштвених, политичких и јавних противника власти и све то по налогу НН лица из највиших структура власти чији идентитет није утврђен, али имајући у виду мотив за извршење кривичног дела личност и деловање покојног Славка Ћурувије, план да се кривично дело изврши уз коришћење овлашћења надлежних државних органа посебно Ресора ДБ, очигледно доказује да је одлука да се покојни Славко Ћурувија лиши живота донета од стране представника највиших органа власти. На основу такве одлуке која је као начелнику РДБ МУП-а Србије, окривљеном Радомиру Марковићу дата на извршење направљен је план да се оштећени лиши живота.

Тако тужилац види чињенично стање које претходи убиству пок. Славка Ћурувије.

С друге стране, из одбрана окривљених, али и изведених доказа који поткрепљују те одбране долази се до другачијег закључка.

Штавише, ни један од изведених доказа – како материјалних тако ни испитани сведоци, не указује на то да је Радомир Марковић **на било који начин злоупотребио службене радње**, а како тужилац у Оптужници тврди (између осталог и на стр. 61 где тужилац износи: „Приликом поступања групе, посебно због злоупотребе службених овлашћења којима су располагали окривљени Радомир Марковић и Милан Радоњић...“).

Превасходно, кадровске промене настале постављањем Радомира Марковића за начелника РДБ биле су логичан след затечене ситуације.

На више руководећих места у Ресору Државне безбедности били су пензионисани радници РДБ са којима је био потписан уговор на одређено време што је представљало крајње необично решење, с обзиром да је у Служби постојао квалификовани кадар за попуну тих радних места.

Један од руководилаца, под уговором био је и Момир Радосављевић начелник ЦРДБ Београд. По изјави Радосављевића, коју је дао 15.03.2007. године, радни однос у ДБ-у засновао је 1.08.1965. године, а на свој захтев је отишао у инвалидску пензију 31.12.1990. године, у време када је Милан Милутиновићу био министар иностраних послова.

Радосављевић је постављен за саветника у амбасади Србије у Загребу, након чега се 1.4.1994. године вратио у Београд и преузео руковођење над Центром ресора ДБ Београд. Радни однос је засновао на основу уговора који му је истекао месец дана пре него што је разрешен функције начелника ЦРДБ Београд 6.4.1999. године.

Став руководства РДБ био је да се сва затечена кадровска решења, на којима су се налазили пензионисани радници РДБ под уговором, реше тако што ће се по истеку уговора на њихова места поставити нови руководиоци. На инсистирање Милана Милутиновића који је тада био председник Србије, Момир Радосављевић је остављен на функцији начелника ЦРДБ Београд и након истека уговора.

За време бомбардовања Србије од стране НАТО авијације, по запажању руководиоца РДБ, Радосављевић се није најбоље снашао, да ли из здравствених разлога или неких других, па је предложено да се на његово место постави неко млађи ко ће у датим околностима имати више снаге да се бори са ситуацијом у којој се тада налазила Служба, као и цела земља.

На предлог Николе Ђурчића, заменика начелника РДБ, постављен је Милан Радоњић са чијим предлогом се сагласио и колегијум начелника РДБ, тако да наводи тужиоца да је Радомир Марковић поставио Милана Радоњића за начелника ЦРДБ Београд са намером да он организује убиство Славка Ђурувије, немају упориште у изведеним доказима тужилаштва.

Ратко Ромић је постављен за ВД начелника 6. Управе ЦРДБ Београд после 5. октобра 2000. године, на предлог руководства ЦРДБ Београда, након што је тадашњи начелник 6. Управе Александар Ђорђевић самовољно напустио Службу.

Павић Зоран је одлуком министра Влајка Стоиљковића преузет из Ресора јавне безбедности, са места начелника 9. Одељења и постављен за начелника 9. Одељења ЦРДБ Београд, у октобру 1998. године.

Бранко Црни је и раније био координатор за сарадњу Јавне и Државне безбедности, па се функцијом наметнуо као решење за даље успостављање сарадање између два Ресора.

Сва ова кадровска решења су била предлог колегијума РДБ-а а не Радомира Марковића, па се њихово постављање не може никако увезати са планом за стварање организоване групе за вршење кривичних дела.

Тужилац надаље развија тезу да је постојало планско, организовано, свесно криминално поступање у циљу лишења живота не само оштећеног Славка Ђурувије, већ ради лишења живота и других лица из медијског, политичког и јавног живота Србије који су се супротстављали актуелној политици тада владајућих државних и политичких структура. Као доказ за ову своју тезу тужилац наводи пресуде, у којима је Радомир Марковић оглашен кривим и осуђен.

Неспорно је да су то правноснажне пресуде и да се тужилац може позвати на њих. Спорно је како је суд у то време, изрекао те пресуде, о чему ће бити више речи ниже.

Сведок Милош Симовић у својој изјави коју је дао 10.1.2014. године, између осталог је навео да је у Шилеровој улици у Земуну договорено да се за „Ибарску“ окриви Раде Марковић. Сведок тврди да им је Зоран Ђинђић, који је присуствовао том договору, обећао да ће им за узврат бити опроштена сва кривична дела која су до тада починили.

Након тога смо добили налог да убијемо Радета Марковића, да не би био ухапшен, тврди Милош Симовић, па даље наводи: Душан Спасојевић нам је рекао да ћемо га најлакше убити када трчи по Кошутњаку. Одустали смо када сам уочио пуно полиције око његовог стана, плашећи се да ћемо бити ухапшени на лицу места ако га убијемо.

Бујошевић Ненад, припадник ЈСО изјавио је на главном претресу за Ибарску магистралу, да је лажно теретио Радомира Марковића по налогу Милорада Улемека Легије.

Илић Ненад, такође припадник ЈСО изјавио је на главном претресу да му је нуђен статус сведока сарадника али под условом да за било које кривично дело оптужи Радомира Марковића.

Два судска већа у три првостепене пресуде констатовала су да не постоји ни један доказ да је Радомир Марковић наложио убиство Вука Драшковића и да је кривична пријава против њега подметнута суду од стране полиције.

Душан Михајловић као сведок у овом поступку, потврдио је да је текст у књизи „Они су јачи од нас“ његов, а написао је: „Са Марковићем је након хапшења први званичан разговор имао Зоран Мијатовић заменик начелника ДБ-а. Ни тај разговор а ни укупан учинак полиције која је радила на том случају нису допринели да се поступак за злочин на Ибарској магистрали успешно оконча. Уместо да суд донесе достојанствену пресуду у складу са доказима који су у том предмету постојали, главни напори су били усмерени да Марковић по сваку цену остане у притвору. Делује невероватно, али је због Марковићевог остајања у притвору Скупштина Србије у два наврата мењала Закон о кривичном поступку. Цео поступак за злочин на Ибарској магистрали постао је на жалост полигон на којем су судије и тужиоци који су поступали у том предмету стицали или губили поверење политичара. Све је зависило од тога да ли су политичари били задовољни њиховим одлукама или не. Овај случај ће сигурно ући у неславне анале српске правосудне праксе. Политика се до те мере умешала у струку да је приликом реизбора носиоца правосудних функција у Скупштини Србије ускраћивала подршку појединим тужиоцима, чије професионално понашање у том предмету није било по вољи политичара“.

На истом чињеничном стању на којем су донете три ослобађајуће првостепене пресуде Врховни суд Србије је изрекао Радомиру Марковићу казну од 40 година затвора. У току главног претреса председник већа је прокоментарисао: „...шта све ово мени треба“ да би некон изречене пресуде рекао: „Ја сам хтео да ослободим Радета али ми нису дали“.

У постуку „Стамболић“ и „Будва“, председник већа и судија извештач у трећем степену Врховног суда Србије, судија Милена Инић Дрецун, одбила је да потпише пресуду иако је на њу вршен притисак да то учини. Да не би потписала пресуду тражила је разрешење судијске функције након чега је дала изјаву за медије и рекла: „Да сам потписала ту пресуду починила бих кривично дело, а кривично дело почињено од стране судије је пуно теже него да то почини неки криминалац. У том предмету постоје вишеструке повреде закона на штету Радомира Марковића.“

Њена замена у већу није имала такве моралне дилеме. Тако је осуђен Радомир Марковић.

Тужилац у оптужници наводи да је оптужницу против Радомира Марковића подигао на основу изјаве Милорада Улемек, коју је Улемек дао 8.01.2014. године.

У тој изјави Улемек тврди да је 29. или 30. марта 1999. године обавештен преко Центра везе, који се налазио у близини Лепосавића на Косову, а у којем је начелник био Милорад Брацановић, да оде у Београд и да се јави начелнику РДБ Радомиру Марковићу.

Тврди да му је позив из тог оперативног Центра пренет радио везом коју је он имао у свом командном возилу.

Тврди да је у Београд долетео хеликоптером, а да су га оперативци одвезли у седиште Службе које се тада налазило у згради II Управе у улици Кнеза Милоша где је у канцеларији Франка Симатовића затекао начелника Марковића. Да је њиховом разговору који је трајао око два сата, присуствовао и Франко Симатовић. Да је након што је реферисао о стању на Косову, Марковић позвао Слободана Милошевића, да би му пренео сазнања добијена од Милорада Улемек. Да су након тога заједно, он и Марковић изашли у ходник где га је Марковић питао да ли могу припадници ЈСО да изврше физичку ликвидацију једног лица, чији идентитет није открио. Да му је Улемек објаснио да је тренутно његово присуство на Косову неопходно, да под командом има 600 бораца и да из тог разлога не може да прихвати тај задатак.

Улемек даље наводи да је по повратку на Косово имао обавезу да се свака два-три дана јавља начелнику Марковићу и да му реферише о стању на Косову. Да се јављао сателитским телефоном на директан телефон у Штабу РДБ, а да му се најчешће на телефон јављала секретарица. Да је приликом једног од тих јављања, након 10-20 дана од њиховог разговора у Београду, рекао Марковићу да сада може да прихвати онај задатак, а да му је Марковић одговорио да је то завршено.

Тужилац констатује да је из каснијег следа догађаја утврђено да се радило о Славку Ђурувији.

На те околности су сведочили Милорад Брацановић и Франко Симатовић.

Милорад Брацановић је дао изјаву 13.02.2014. године. Том приликом је рекао да се од 21.03.1999. године налазио на Косову, у Штабу ЈСО који се налазио у селу Сочаница у близини Лепосавића.

Да је у том оперативном Центру имао и Центар везе, али да су крајем марта или почетком априла биле прекинуте све телефонске везе на Косову.

Сведок Брацановић наводи и да Центар везе у Сочаници није имао комуникацију са Јединицом која се налазила на терену. Да често није ни знао где се налази Јединица, да Центар везе у Јединици није имао комуникацију са Штабовима, већ само са оперативним саставом Јединице. Да у Сочаници нису имали сателитски телефон, да у то време није имао ни један контакт са начелником РДБ, да није знао телефон начелника Штаба у Београду, да не зна да ли је Милорад Улемек комуницирао са начелником РДБ, да није чуо да је Улемек за време бомбардовања летео хеликоптером за Београд, да је, он мисли, маја месеца долазио за Београд пред једну велику акцију на Косову, да су том приликом ишли теренским возилом и да се тада Штаб РДБ налазио на Сењаку.

Франко Симатовић дао је изјаву 5.03.2014. године. Изјавио је да се за време рата бавио електронским извиђањем. Да је бомбардовање било заказано за 24.03.1999. године, па се иселио из зграде II Управе, која се налазила у улици Кнеза Милоша, да је Јединица за специјалне операције – ЈСО наредбом министра полиције Влајка Стоиљковића у јулу 1998. године изузета из службе Државне безбедности и премештена под јурисдикцију министра полиције у Штаб у Приштини. Да је том наредбом искључено свако командовање Јединицом од стране начелника РДБ. Са Улемеком је имао сарадњу у време када је начелник Службе био Јовица Станишић, а да почетком бомбардовања крајем марта 1999. године није имао контакт са Милорадом Улемеком и да се не сећа да су причали, да је могуће да га је видео, **а могуће и да га није видео**. Да није чуо да је Улемек 29. или 30. марта долетео са Косова у Београд хеликоптером и да 28., 29. или 30. марта 1999. године сигурно није присуствовао састанку на којем су били Милорад Улемек и Радомир Марковић у згради II Управе у улици Кнеза Милоша јер он у то време, у тој згради није ни имао канцеларију. Такође је изјавио да се сателитским телефоном „НЕРА“ који су својевремено били купљени за Службу у Америци и који је функционисао преко америчког сателита не може остварити веза са било којим другим телефоном осим са сателитским исте врсте па се зато не може користити у приватне сврхе.

Из изјава ова два сведока недвосмислено произилази да Милорад Улемек не говори истину.

Милорад Улемек јесте једном приликом дошао у Београд са Косова у време ратних дејстава, о чему је сведочио Радомир Марковић, али то није било у време које је навео Улемек, није било по позиву Радомира Марковића, није било на месту које је навео Улемек, није било у присуству лица које је навео

Улемек и није било речи о томе да некога треба „уклонити“, како се изразио Улемек.

Улемеков исказ оповргавају, а одбрану Радомира Марковића потврђују остали докази изведени у овом поступку а посебно искази сведока Франка Симатовића и Милорада Брацановића, као и касније прибављени „Временик“ вођен у бази ЈСО за период од 26.3.1999. године до 30.3.1999. године.

У том Временику није евидентиран ни један позив НРДБ у периоду од 26.-30.3.1999. године, па самим тим ни позив упућен Улемеку да дође у Београд.

Подсећамо, Улемек у својој изјави тврди управо да му је позив био упућен преко те базе.

Надаље, у том Временику јесте евидентирано да је Милорад Улемек- Легија 27.3.1999. године у 17.16 часова хеликоптером полетео за Београд и око 18 часова слетео на хелиодром Института за безбедност. Такође је евидентирано да је Брацановић јавио да Легија намерава да хеликоптером лети за Београд, а да је Марковић то забранио.

У том Временику евидентирано је да се Улемек вратио на Косово возилом-ципом, те да је у Сочаницу стигао 28.3.1999. године у 13.05 часова и да су са њим дошли „Гута“ и рус Ислантијев Владимир, а да се пилот хеликоптера Лека истог дана хеликоптером вратио на Косово и слетео у базу Виктор 2.

Одмах се примећује разлика између чињеничних навода у Оптужници и овог доказа, пошто се Оптужницом тврди да је Улемек хеликоптером долетео у Београд по позиву НРДБ дана 29.3.1999. године, док се из Временика утврђује да је то било 27.3.1999. године, да није било позива НРДБ (штавише да је он забранио његов долазак у Београд хеликоптером), те да је разлог његовог доласка у Београд био неки савим други.

Самим тим као и чињеницом да до наводног састанка између Марковића, Симатовића и Улемека није могло да дође на начин, месту и у време како Улемек тврди јасно је да Марковић није ни тражио од њега да изврши неку ликвидацију.

Сведок Ратко Љубојевић, чију изјаву је тужилац навео у оптужници, сећа се да је Милорад Улемек долазио у Београд почетком априла 1999. године, када се Штаб РДБ-а налазио на Сењаку. Љубојевић се сећа да је тих дана „томахавк" погодио II Управу и да је он Легији предао један коверат на бензинској пумпи код Аутокоманде, када се Легија враћао на Косово.

Како у то време, начелник РДБ није имао никакву јурисдикцију над Јединицом за специјалне операције то није било ни потребе да се њен командант Милорад

Улемек јавља и реферише. Начин на који је Улемек описао да се јављао, сателитским телефоном на директан телефон у Штабу РДБ, технички је неизводљив о чему је сведочио Франко Симатовић (који то најбоље зна имајући у виду да је баш он извршио набавку тих сателитских телефона). Начелник Службе је информације о стању на Косову периодично добијао од Милосава Вилотића, радника РДБ који се налазио у здруженом Штабу у Приштини, а не од Улемека.

Да би могао да изјави да му је Радомир Марковић рекао да су Мирослав Курак и Ратко Ромић убили Славка Ђурувију, Улемек је измислио још један састанак. Овог пута то је било у канцеларији начелника РДБ Марковића, 2000. године.

Улемек је изјавио да је директно од Марковића добио налог да припадници ЈСО ухапсе једно лице за које не зна како се зове, да је то био други покушај, јер први пут нису успели грешком оперативаца који су организовали хапшење и да му је на његово питање ко ће бити „навигатори“ – оперативци који воде акцију, Марковић одговорио: „они Радоњини што су убили Ђурувију.“ Да је након 10 минута када је изашао из канцеларије, у холу зграде видео Мирослава Курака и Ратка Ромића и закључио да су они убице Славка Ђурувије.

Осим што тог састанка 2000. године није ни било, мора се имати у виду и да се начелник РДБ не бави оперативним пословима и не даје налоге за хапшење, а Мирослав Курак није никада био радник РДБ. Он 2000. године није био овлашћено службено лице, па стога није могао учествовати у некој оперативној акцији ДБ-а, тако да ни ова изјава Милорада Улемека нема упориште у чињеничном стању, нити било којем доказу.

Да би надаље увезао убиство Славка Ђурувије са Радомиром Марковићем, Милорад Улемек је изјавио да му је Марковић из Окружног затвора у Београду у којем се тада налазио, 2002. године, поручио да организује убиство Мирослава Курака, јер он за све њих представља претњу. Улемек је рекао да је Марковић у поруци које му је пренета запретио да ће ако то не уради рећи нешто што може компромитовати и њега и припаднике ЈСО.

Милорад Улемек је на даље изјавио, да је одлучио, не ради себе него ради припадника ЈСО, да земунски клан убије Мирослава Курака. Да би то остварио, Улемек је рекао да је „изгасирао“ Душана Спасојевића да га Курак „пљује“ и да прича да је Душан сељак из Гајтана. Спасојевић је тада наредио припадницима земунског клана, међу којима су били браћа Александар и Милош Симовић, Дејан Миленковић – Багзи и Миладин Сувајцић, да прате и убију Мирослава Курака.

Када је донео одлуку да се одустане од ликвидације Мирослава Курака, Улемек је рекао Спасојевићу да можда то није истина, да га је „пљувао“ Курак и да га ипак не дирају.

Милорад Улемек, како је изјавио, никада није рекао Душану Спасојевићу да Курака треба убити зато што је он убио Славка Ћурувију, нити му је рекао да је добио налог да убије Мирослава Курака.

О налогу Душана Спасојевића да се убије Мирослав Курак, у судским поступцима против припадника земунског клана, говорили су Милош и Александар Симовић, Дејан Миленковић и Миладин Сувајцић.

Сви су сагласни да им је налог за ликвидацију Курака дао Душан Спасојевић, али су се о разлозима за убиство Курака различито изјашњавали. Браћа Александар и Милош Симовић су изјавили да су знали за разлог, да им је Душан рекао да је то Легијин захтев због тога што су Курак и Ромић убили Славка Ћурувију а да су из новина и њихових прича сазнали да иза убиства Славка Ћурувије стоје Радомир Марковић и Мирјана Марковић.

Сведоци Дејан Миленковић и Миладин Сувајцић тврде да им Душан није рекао ко је и зашто тражио да се убије Мирослав Курак и да у то време нико није помињао ни Славка Ћурувију а ни Радомира Марковића. Дејан Миленковић је рекао да се Легија плашио Јовице Станишића и Курака, јер су у исто време имали налог да убију и Јовицу Станишића, па би то могао бити разлог да се убије Мирослав Курак.

О овоме се изјашњавао и сведок Слишковић Дејан који је дао изјаву 10.10.2011. године где је навео да је Улемек био у некаквом сукобу са Мирославом Кураком и да је хтео да га убије.

Дејан Миленковић је изјавио да су одустали од убиства када су Курак и Ратко Ромић поручили да им неће правити проблеме, да могу да узму све, па и клуб који је Курак имао у хотелу Метропол.

Неусаглашеност њихових изјава је очигледна, јер Улемек није рекао Спасојевићу да Курака треба убити зато што је убио Славка Ћурувију, па то онда ни Спасојевић Душан није могао рећи браћи Симовић, који тврде да су за разлог знали од почетка и да су им то рекли Душан и Легија.

Сви наведени сведоци тврде да су њихова сазнања посредна и да потичу од Душана Спасојевића и Милорада Улемека, као и из разних медија. Сведоци нису могли у потпуности да уклопе своје изјаве, са изјавом Милорада Улемека јер у делу својих изјава не говоре истину.

Тужилац је у оптужници покушао да барем делимично усклади њихове изјаве. Тамо се наводи да су се у дискотеци „Акапулко“ упознали са Мирославом Кураком и Ратком Ромићем када им је Легија рекао да су то убице Славка Ћурувије иако Александар Симовић помиње само једно лице – ошишани момак који је пришао столу и представио се као Мирослав Курак, док Милош Симовић тврди да су столу пришла два лица и да су се представили као Курак и Ромић.

Из овога произилази да им је највероватније сугерисано шта да изјаве, или су инспирацију добили из средстава информисања у периоду када случај „Ђурувија“ није силазио са насловних страна, да би покушај убиства Курака и Ромића и своје неспорно учешће у томе искористили у намери да „помогну“ у расветљавању овог кривичног дела, рачунајући да ће се тако квалификовати за било какву повластицу у издржавању дугогодишњих затворских казни на које су осуђени.

Једини директни сведок убиства Славка Ђурувије је Бранка Прпа, која је више пута дала исказ, да би на крају сведочила и у овом истражном поступку о својим сазнањима.

Бранка Прпа је изјавила да је убицу Славка Ђурувије добро видела, да може да га препозна и да јој се његов лик до краја живота урезао у памћење. Прпа тврди да убица не одговара личном опису окр. Мирослава Курака, да убица има црне очи, а Мирослав Курак изразито плаве – како је видела на фотографијама из новина, као и да је лице које је убило Славка Ђурувију било ниже од 180 цм, „набилдовано“ и са округлим лицем (baby face) и израженим бледилом. С друге стране Мирослав Курак је висок око 196 цм, витак, нормалне боје коже и овалног лица.

Бранка Прпа је сведочила и о томе да су јој у полицији више пута показивали фотографије могућих извршилаца убиства Славка Ђурувије и да је она увек препознала, као најсличнијег убици Ђурувије Луку Пејовића.

Душан Михајловић, министар полиције у периоду од 2001. до 2003. године као сведок у овом поступку, изјавио је да му је Бранка Прпа рекла да може да препозна убицу Славка Ђурувије, након чега је са великом вероватноћом препознала једно лице, које није ни један од оптужених, а да је могуће да се ради о Луки Пејовићу.

Михајловић је затим изјавио да је полицијски случај убиства Ђурувије био решен и да је очекивао да се подигне оптужница а да у информацијама, које је у вези тог случаја добио од оперативне групе ПОСКОК, УБПОК-а и Управе криминалистичке полиције, **Радомир Марковић није помињан у било којем контексту као осумњичен у вези убиства Славка Ђурувије!**

Један од доказа које тужилац ставља на терет Радомиру Марковићу је његова телефонска комуникација од 9.4. до 11.4.1999. године из које се и поред најбоље воље и пуно маште не може извући било какав доказ о умешаности Марковића у ово кривично дело.

Милан Радоњић је изјавио да Радомир Марковић није ни знао да се према Ђурувији примењује мера ТПО, нити да му је било ко преносио било какве информације о кретању Славка Ђурувије. Самим тим не стоји ни тврдња тужиоца да су сви окривљени знали да ће критичном приликом Славко Ђурувија бити лишен живота.

Тужилац наводи да је 9.4.1999. године, у 18.50 часова Драгана из Штаба, пренела поруку дежурном у ЦРДБ Београд, да се Милан Радоњић јави начелнику ДБ. Након

тога, дежурни начелник је у 19.15 часова забележио „НЦ издао налог да се испред Штаба доведе „голф“. Пренето Павићу“, што тужилац тумачи да је након разговора Марковића и Радоњића уследило наређење да се изузме возило марке „Голф“ из возног парка 9. Одељења ЦРДБ Београд и доведе у Штаб РДБ за који тужилац тврди да се налазио тада у згради II Управе у улици Кнеза Милоша, што није тачно, и преда Ратку Ромићу.

Драгана из Штаба је Ивановић Мијовић Драгана, преводилац у кабинету НРДБ, која је у време бомбардовања радила као секретарица у Штабу РДБ. Позив који је пренела дежурном у оперативном центру ЦРДБ Београд да се Милан Радоњић јави начелнику РДБ, не може се повезати са Радоњићевим налогом да се Ратку Ромићу да на коришћење аутомобил, јер то не произилази ни из једне изјаве сведока нити Оптужнице. То је чиста креација тужиоца која нема потпору ни у једном изведеном доказу. Не постоји нити податак да се Радоњић уопште јавио по том позиву до 19.15 часова, када је издао налог да се Ромићу да аутомобил, а постојао је хиљаду и један разлог да се у време ратних дејстава чују начелник РДБ и начелник ЦРДБ Београд.

Дневник дежурства у оперативном центру ЦРДБ за 9.4.1999. године то и потврђује. У дневник је унето:

- 9.4.1999. године у 18.50 часова Драгана из Штаба пренела да се НЦ Радоњић јави НРДБ Марковићу
- у 19.00 часова евидентирано је да је НЦ Радоњић издао два налога-Графити и Вила ЦГ
- у 19.45 часова Копривица је јавио да је 8 екипа изашло на терен, сви у кругу двојке
- затим Копривица јавља да су изашле још 4 екипе из 10. Управе
- у 20.05 часова Копривица јавља да су Додиг и Кенић наишли на паролу „сви ћемо умрети“
- у 20.15 часова да су у Узун Мирковој и 7.јула исписане пароле: „Ово је Слобин рат“ „Доста рата због вас“ „Марко идеш ли на Косово“ „Слоба издајник“ „Слоба масон“
- у 23.00 Милан Радоњић повлачи налог за легендирани претрес виле ЦГ

Дакле, Марковићев позив Радоњићу је налог за описане акције а не везан за Голф, што је јасно из пренетих навода из Дневника дежурстава.

Оптужени Милан Радоњић је детаљно објаснио, зашто је, коме и када наложио да се поменути „Голф“ преда Ратку Ромићу оперативцу II Управе ЦРДБ Београд.

Следећа забележена комуникација је 11.4.1999. године у 08.39.38 часова, када Радомир Марковић са броја 063223144, позива Ивановић Мијовић Драгану, секретарицу у Штабу РДБ, на бр. 063300918, БС. Стеве Тодоровића 35, Чукарица.

Затим истог дана у 16.21.20 часова позива свог возача Кујовић Радула (БС. Катићева 14-18) – Славија.

Истог дана у 17.10.08 часова, поново са исте локације, позива свог возача Кујовић Радула.

Следећа телефонска комуникација била је 11.4.1999. године у 17.20.07 часова, када је Милан Радоњић информисао Радомира Марковића, како тужилац наводи, „да је налог за ликвидацију Славка Ћурувије извршен“ (како се наводи у Оптужници на стр. 114 ст. 2)

Дана 11.4.1999. године у 17.33.19 часова НН корисник броја 063213283, власник „Тенис маркетинг консалтинг“ БС. Јужни Булевар 112, позива Радомира Марковића на бр. 063223144.

Позив са броја, чији је власник „Тенис маркетинг консалтинг“ је највероватније инициран од Здравковић Дејана, власника тениског клуба „МАХ“ чији је члан био Радомир Марковић, што се лако може проверити.

Опт. Милан Радоњић у својој изјави Заменику специјалног тужиоца, у вези телефонског разговора са Марковићем на дан 11.4.1999. године у 17.20 часова рекао је: „Марковића сам известио да смо радили лице тајном пратњом и да је лице убијено испред стана. Ја му нисам рекао, а није било ни потребе да му кажем кога ми радимо нити ме је икада питао. Имам утисак да он није знао о чему причам, питао ме је ко је то. Наложиио ми је да све што знам и сазнам о томе јавим Бранку Ћурићу, начелнику СУП-а Београд, „да се то што пре реши“.“

Радоњић је као руководилац ЦРДБ Београд, у чијој надлежности је било ово оперативно поступање, након што се догодило убиство, био обавезан да о томе обавести начелника Службе, што је он након што је добио основне информације из свог оперативног Центра и учинио. Да Радоњић није известио начелника РДБ, постојао би евентуално основ за сумњу коју је Тужилац навео у Оптужници.

Ни једна од ових телефонских комуникација, које тужилац наводи као доказ против Радомира Марковића ни на који начин не указују на било какву спрегу између њега и осталих оптужених.

Користећи своје манипулативне способности, као што је то чинио више пута раније да би „помогао“ у расветљавању неког кривичног дела, а показало се да су то увек биле дезинформације, Милорад Улемек је свој лични сукоб са Мирославом Кураком приказао у сврху доказа и помоћи држави у расветљавању убиства Славка Ћурувије, како је навео из моралних разлога. Он тврди да му Радомир Марковић никада није поменуо да се ради о Славку Ћурувији већ да је то његов лични закључак заснован на сазнањима са „улице“. А колико је сигуран у то што тврди најбоље се читава из реченице: **„То је било, не знам сад, ето претпостављам, овај за Ћурувију“!**

Из изнетог може се закључити следеће:

Тужилац у оптужници цитира делове изјава сведока у којима они наводе да је нешто било могуће, а не наводи делове изјава у којима су сведоци категорични и говоре о ономе што знају.

За Франка Симатовића, тужилац наводи да је изјавио да је могуће да је Легија долетео у Београд хеликоптером и да је могуће да га је видео.

Тужилац не наводи да је Симатовић рекао да не зна да је Легија долетео у Београд хеликоптером, да састанак са Легијом и Марковићем за који га је тужилац питао, сигурно није био, да он у згради II Управе у то време – 28., 29. или 30. марта није имао канцеларију, да је зграда била напуштена, а можда већ и срушена. Да је Легију можда видео а можда и није, али да са њим није сигурно разговарао.

За Милорада Брацановића, тужилац наводи да је изјавио да је ЈСО имао центар везе, да је могао да има директну комуникацију са начелником РДБ из центра везе у Сочаници, да је више пута Милорад Улемек ишао у Београд хеликоптером, да су хеликоптери летели између брда, да је Легија из Базе једном или два пута ишао за Београд и да је и он једном ишао са њим.

Тужилац пропушта да наведе да је Брацановић рекао да телефонску везу са начелником РДБ није имао. Да није знао телефон Штаба РДБ. Да никакву поруку није пренео Легији да се јави у Београд. Да центар везе у Сочаници није имао комуникацију са ЈСО, да често нису знали ни где се Јединица налази. Да центар везе ЈСО није могао да оствари везу са Штабовима, већ само са деловима Јединице. Да не зна да ли је Легија ишао 29. или 30. хеликоптером за Београд. Да су за време рата (са Босном и Хрватском) летели, али да не зна да ли је то било могуће и за време бомбардовања. Да је са Легијом у Београд ишао теренским возилом...

Истим методом тужилац се бави и наводима из изјава сведока – браће Симовић, Дејана Миленковића и Миладина Сувајџића, наводећи делове изјава у којима су сведоци сагласни да су пратили и требали да убију Мирослава Курака и Ратка Ромића, занемарујући делове изјава у којима сведоци нису усагласили своје изјаве.

И у осталим доказима које тужилац ставља на терет Радомиру Марковићу искључиво егзистирају претпоставке које не произилазе из изведених доказа.

И Милорад Улемек, на чијем сведочењу се темељи оптужница тврди да му Радомир Марковић никада није поменуо Славка Ћурувију, већ да је то његов закључак на основу онога што је он радио за Службу. То упућује на размишљање одакле Улемек црпи своја сазнања у вези убиства Славка Ћурувије, јер улична поговарања се не могу узети као доказ на основу којег се може подићи оптужница.

Тужилац у оптужници уподобљава исказе сведока својим потребама, извучи речено из контекста, а на неким местима их просто игнорише.

Тако на пример, сведок Александра Радоичић је у свом исказу од 12.8.2014. године рекла, а тужилац је то и пренео у Оптужници да је мера ТКТР трајала 10-30 дана пре убиства али и након његовог убиства да би евентуално сазнали детаљи ко, где, како, односно да се открију убице.

Исто тако, исказ сведока Милорада Брацановића је прошао тужилачку „цензуру“, те у Оптужници пише како је тај сведок изјавио „да је и командант ЈСО одржавао везу са Београдом“. Овај сведок то није изјавио чак ни после више пута поновљених сугестивних и недозвољених питања тужиоца.

У истом маниру предметна Оптужница садржи и тврдње тужиоца које немају потпору ни у једном доказу. Тако на страни 113. Оптужнице, од става 3 надаље тужилац даје детаљан опис свих наводних радњи окривљених лица и то искључиво на основу анализе телефонских комуникација и положаја извршилаца на базним станицама у време извршења кривичног дела убиства Славка Ћурувије.

Тако, тужилац из тих података волшебно сазнаје да је Мирослав Курак из већ припремљеног ватреног оружја „марке шкорпион“ калибра 7,65 мм, **са пригушивачем...** да Ратко Ромић истовремено удара Прпа Бранку у пределу главе, а да у 17:20:07 Милан Радоњић **извештава Радомира Марковића да је налог за ликвидацију Славка Ћурувије извршен.**

IV

Надаље, тужилац се у предметној оптужници, између осталог позива и на правноснажне пресуде у предметима убиства на Ибарској магистралу и покушаја атентата на Вука Драшковића у Будви и убиство Ивана Стамболића, као и на још увек незавршен предмет против окр. Ромића и Радоњића, као и сведока у овом предмету Баста Стевана за помагање при покушају атентата на Вука Драшковића у Будви.

Прво, тужилац крши презумпцију невиности у односу на окривљене Ромића и Радоњића пошто се позива на судски предмет који је још увек у току, а који ни у ком случају не може представљати упориште ни за једну тврдњу изнету у Оптужници макар и из тог разлога.

Друго, тужилац покушава наводима у Оптужници да овим окривљенима, а посебно Радомиру Марковићу још једанпут суди за извршење кривичних дела за која је он већ правноснажно осуђен, те као елемент од значаја за утврђење постојања организоване криминалне групе уводи управо ова, горе наведена кривична дела и уноси их у изреку Оптужнице и опис чињеничног стања, предлаже извођење доказа читањем пресуда и списка тих предмета, те од суда тражи да их осуди за учествовање у неколико убиства извршених у том периоду.

Изгледа да је намера тужиоца да добије свеобухватну пресуду којом би се по потреби овим окривљенима могла „пришити“ сва нерешена убиства из тог периода, било у неким будућим поступцима, било проширењем Оптужнице у каснијој фази овог поступка.

Наиме, предметном Оптужницом се окривљенима ставља на терет да су: „**У првој половини 1999. и током 2000. године у Београду**, као организована криминална група у којој је сваки припадник имао унапред одређени задатак и улогу, чија је делатност планирана на дуже време, применом насиља у циљу очувања политичке власти и моћи, и ограничења слободе медија, по налогу НН лица из највиших структура власти, **вршили кривична дела убиства из члана 47 став 2. КЗ РС**, за која се може изрећи казна затвора од 5 година и тежа, по претходном договору и плану.

Дакле, тужилац изреком Оптужнице прећутно уводи у овај предмет и убиство на Ибарској, покушај атентата на Вука Драшковића у Будви и убиство Ивана Стамболића.

На тај начин тужилац овом оптужницом крши још једно од основних начела кривичног права *ne bis in idem* кодификовано чл. 4 ЗКП.

Оптужница са оваквом изреком не може опстати због кршења наведеног начела, а посебно имајући у виду на почетку изнето стање везано за кривично дело из чл. 346 КЗ. Недопустиво је да таква Оптужница ступи на правну снагу, а што првостепени суд чини побијаним Решењем, те је исто неопходно ставити ван снаге на један од начина из предлога у овој Жалби!

Да закључимо, првостепени суд је на основу описаних битних повреда одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања повредио кривични закон на штету окривљених када је донео побијано Решење којим је оснажио флагрантно незакониту Оптужницу, која из запањујуће пуно разлога не би смела никада ступити на правну снагу, те тако и ово Решење мора бити адекватно санкционисано.

Због свега изнетог, предлажемо да Апелациони суд у Београду као другостепени, донесе одлуку у смислу предлога из обе Жалбе.

У Београду,
9.3.2015. године

Браниоци:
адв. Владимир Маринков

адв. Душан Машић

